

[Alfred Jensen.]

gennemtvunget. Det er jo meget rart at få at vide, at de får 21 øre i tillæg imod de 14 øre, som gives andre arbejdere; men hvis de får det på så lave lønninger, at de ikke er til at eksistere på, siger det os jo ikke noget om, hvorfor slagteriarbejderne har stemt nej.

Jeg ved, at slagteriarbejdernes forhold er meget dårlige, og jeg skulle tro, der er medlemmer her i salen, der ved, at mange slagteriarbejdere bygger deres eksistens på, at de kan opnå en ekstra fortjeneste ved overarbejde. Nu er der selvfølgelig nogle, der har den opfattelse, at en 8 timers arbejdsdag er en altfor kort arbejdsdag, og at man bør arbejde noget mere; men i almindelighed har man vel den opfattelse, at det, en familie skal have at leve af, skal man kunne tjene ved 8 timers arbejde, og sådan er forholdet ikke for slagteriarbejderne. Det synes jeg at regeringen og socialdemokratiets ordfører, som har været med til forhandlingerne, har pligt til at oplyse os om her; de har pligt til at oplyse, hvad slagteriarbejderne får at leve af, hvis dette forslag opføres til lov,

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen rejste spørgsmålet om konflikter. Jeg forstår godt hans store betænkeligheder, for netop den form for afgørelse af overenskomstforslag, som vi ser her, og som vi så ved sammenkædningen, giver utilfredshed rundt omkring og rejser det spørgsmål: Hvorfor kan vi ikke få lov til, når vi fordeles, at bruge de midler, vi tidligere har anvendt for at få tilfredsstillende arbejdsforhold? Det forstår jeg godt at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen er nødt til at tage hensyn til, og derfor rejser han dette spørgsmål. Og så spørger han: Vil det sige, at man ikke under almindelige forhold har mulighed for at gribe til strejkens våben? Og naturligvis svarer ministeren: jo, så sandelig må man det under almindelige forhold, for her er jo ikke tale om at fratage arbejderne strejkeretten. Det kan selvfølgelig være meget rart, at man teoretisk har den mulighed; men her drejer det sig om en bestemt situation, hvori slagteriarbejderne har mulighed for at anvende strejkevåbnet til sikring af ordentlige lønninger, og derfor er det så katastrofalt, at man griber ind i år, ligesom man

har gjort det tidligere. For slagteriarbejdernes vedkommende har der altid, bortset fra det år, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnte, 1930, været vanskelige vilkår, så de ikke kunne få deres ønsker opfyldt, og derfor har de den ene gang efter den anden, enten gennem tvungen voldgift eller ved mæglingens forslagsophøjelse til lov, fået påtvunget arbejdsforhold, som de er utilfredse med. Praktisk talt siden 1934 har slagteriarbejderne år efter år i overenskomstforhandlingerne stået i denne situation, de står også i den situation i dag, og det er derfor, de afviser, at man ophører dette forslag til lov. Det erkendte ministeren jo åbent ved at sige, at slagteriarbejdernes ledelse var imod statsindgreb, som alle arbejdere i almindelighed er det, og han sagde, at han dog troede, at slagteriarbejderforbundets ledelse nok forstod motiverne. Ja tak, een ting er, at man forstår motiverne, men en anden ting er, om man godkender, at en gruppe arbejdere det ene år efter det andet behandles som sket her, og det er det, slagteriarbejderne mener er ganske utilbørligt og urimeligt.

Jeg forstår udmærket, hvorfor slagteriarbejderne siger, at de må hellere tage kampen, for de har erfaring for, hvordan de bliver snydt, snydt og narret, når de går ind på tanken om at lade kampen hvile, og så kan forhandlingen gå sin gang. I 1946 forkastede de et forslag; der blev fornyet mægling, så kom der et forligsforslag, som praktisk talt sagde det samme, som slagteriarbejderne een gang havde afvist, og derfor blev afvisningen også betydelig større i anden omgang. Det var i 1946, det var dengang, den socialdemokratiske gruppe her i folketinget stemte imod statsindgreb overfor slagteriarbejderne.

Som det hele ligger, må man også i denne omgang vende sig imod det indgreb, der her foretages. Jeg forstår, at når slagteriarbejderne og deres ledelse er gået dertil, at de siger: vi tager kampen, er det ikke, fordi de er lystne efter at skade landets økonomi eller forringe deres indtægter, nej, så er de kommet i den situation, som mange arbejdere er kommet i, at der praktisk talt ikke findes anden mulighed for at opnå tilfredsstillende arbejdsvilkår, og jeg skulle tro, at en hel del af de ærede